

07-03-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – নিজৰ স্বভাৱ বহুত মিঠা বনোৱা, ভুলতেও কাকো দুখ নিদিবা, বেয়া কথা কোৱা, ক্ৰোধ কৰা, গালি দিয়া... এই সকলোবোৰ হৈছে দুখ দিয়া”

***প্ৰশ্ন:-** মায়াই কি ৰূপেৰে সন্তানসকলৰ পৰীক্ষা লয়? সেই পৰীক্ষাত স্থিৰ হৈ থকাৰ বিধি কি?

***উত্তৰ:-** মুখ্য পৰীক্ষা আহে কাম আৰু ক্ৰোধৰ ৰূপত। এই দুয়োটাই মক্ষিলতহে পিছ এৰে। ক্ৰোধৰূপী ভূতে বাৰে বাৰে দৰ্জাত খটখটাই। আমি ক'ৰবাত ভৌ ভৌ কৰিলো নেকি চাই থাকে। অনেক প্ৰকাৰৰ ধুমুহাই আত্মাৰূপী চাকি নুমোৱাবলৈ চেষ্টা কৰিব। এই পৰীক্ষাত স্থিৰ হৈ থাকিবৰ বাবে এক সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ স্মৃতিত থাকা। ভিতৰত আনন্দৰ নাগাৰা বজাই থাকা। জ্ঞান আৰু যোগবলেহে এই পৰীক্ষাবোৰত পাছ কৰাব পাৰে।

***গীত:-** নিৰ্বলীৰ যুদ্ধ বলবানৰ লগত...

ওম শান্তি। সন্তানসকলে বুজি পাই আৰু পিতায়ো বুজাই যে তোমালোকে পুনৰ পাৰলৌকিক পিতাৰ ওচৰলৈ আহিছা আৰু আন সকলো হৈছে লৌকিক পিতা। ইয়াত সকলোৰে হৈছে আসুৰী বুদ্ধি, সত্যযুগত হৈছে দৈৱী বুদ্ধি। আসুৰীৰ পিছত পুনৰ দৈৱী নিশ্চয় হ'ব লাগিব। আসুৰী আৰু দৈৱী, পতিত আৰু পাৱনৰ মাজত বহুত পাৰ্থক্য আছে। তোমালোকে জানিছা যে আমি পৱিত্ৰ আছিলো, পিছত ৰাৱণে পতিত বনালে। এতিয়া পুনৰ পিতাৰ দ্বাৰা আমি পুনৰ পৱিত্ৰ দুনিয়া সত্যযুগী ৰাজ্য-ভাগ্যৰ সম্পত্তি লৈ আছো, সেয়াও ২১ জন্মৰ বাবে। যেতিয়া বাবাই সন্তানসকলক কয় তেতিয়া স্মৰণ কৰে, পুনৰ পাহৰি যায়। যিবোৰ কথা মনত থাকে সেইবোৰ আনক বুজাবলৈ অন্তৰত উৎকৰ্ষা থাকে। মনত নাথাকিলে অন্তৰত সেই উৎকৰ্ষা নাথাকে। সেয়েহে এই উৎসাহ নাথাকে। চেহেৰা মৰহি যোৱা দেখা যায়। এতিয়া তোমালোকে জানিছা যে আমি পুনৰ সেই সত্যযুগী হেৰোৱা ৰাজ্য ভাগ্য লৈ আছো। খ্ৰীষ্টিয়ানসকলে তেওঁলোকৰ যি ৰাজ্য হেৰাইছিল সেয়া লৈ লৈছে। কিন্তু মায়াই আমাৰ ৰাজ্য কাঢ়ি লৈছে, এয়া কোনেও নাজানে। খ্ৰীষ্টিয়ানসকলে ভোক হৰতাল আদি কৰি ৰাজ্য লৈ লৈছে। ইয়াত তেনেকুৱা কোনো কথা নহয়। তোমালোকৰ অন্তৰত আছে যে আমি পিতাৰ শ্ৰীমতত চলিলে ৫ হাজাৰ বছৰ আগৰ দৰে পুনৰ ৰাজ্য ভাগ্য প্ৰাপ্ত কৰিম। ইয়াতে তৰোৱাল আদি চলোৱাৰ মত নিদিয়। পিতাই কয় – সন্তানসকল, মিঠা মেজাজৰ (sweet temper) হোৱা। বহুত মিঠা হোৱা। সত্যযুগত বাঘে ছাগলীয়ে একেলগে পানী খাইছিল। এজনে আনজনৰ মৰমত থাকিছিল। দুখে আক্ৰমণ কৰা নাছিল। ইয়াত দুখে বহুত আক্ৰমণ কৰে। কাম-কটাৰী চলোৱা, এয়াও হৈছে দুখৰে আক্ৰমণ। কাৰোবাক বেয়াকৈ কোৱা বা ক্ৰোধ কৰা, গালি দিয়া এই সকলোবোৰ দুখ দিয়া। পিতাই কৈছে – কাকো দুখ নিদিবা। নিজৰ স্বভাৱ বহুত মিঠা বনোৱা। ভুলতেও দুখ দিয়া কাম নকৰিবা। কৃষ্ণৰ ক্ষেত্ৰত কোৱা হয় ইমান ৰাণীক দৌৰালে। তেতিয়াই কোৱা হয় সুখ দিবলৈ দৌৰালে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা এয়া কৃষ্ণৰ কথা নহয়। ভাগৱতৰ লগত গীতাৰ, গীতাৰ লগত মহাভাৰত যুদ্ধৰ সম্পৰ্ক আছে। এতিয়া সেই সংগমযুগ। কৃষ্ণৰতো নামেই নাই। কৃষ্ণৰ ৰাজধানী সত্যযুগত হ'ব। কৃষ্ণই পতিতক পাৱন বনাবলৈ কেতিয়াও কোনো ৰাখী বন্ধা নাছিল। এয়া হৈছে পতিতক পাৱন বনোৱাৰ উৎসৱ। সেয়েহে পতিত-পাৱন পৰমাত্মা, কৃষ্ণ নহয়। কৃষ্ণৰ জন্ম সত্যযুগত হৈছিল। তাত কংস, ৰাৱণ, সুৰ্পনখা আদি নাথাকে। এই সময়ত এয়া আসুৰী সম্প্ৰদায়। এই সকলোবোৰ কথা তোমালোকে এতিয়া বুজি পাইছা। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে আমি বেহদৰ পিতাৰ পৰা অনেক বাৰ ৰাজযোগ শিকিছো আৰু ২১ জন্ম ৰাজ্যত পদ পাইছো, আকৌ মায়াই ৰাজ্য-ভাগ্য কাঢ়ি লৈছে। যিজন মা, পিতা, ককাৰ অন্তৰত আসনত বহা সন্তান, তেৱেঁই সিংহাসনত বহিব। যিসকল আজ্ঞাকাৰী নহয় তেওঁলোকে কি পদ পাব। সূৰ্যবংশী পদ পোৱা উচিত। নহ'লে গৈ পাই-পইচাৰ দাস-দাসী হ'ব। বাপদাদাৰ আজ্ঞা নামানে। ব্ৰহ্মাৰ মতো প্ৰখ্যাত। শিৱবাবাৰ মতো প্ৰখ্যাত। তেন্তে ব্ৰহ্মা আৰু শিৱবাবাৰ লগতে

তেওঁলোকৰ সন্তানসকলৰ মতো প্ৰখ্যাত হোৱা দৰকাৰ। তোমালোক শিৱবাবা আৰু ব্ৰহ্মা দুয়োজনৰ মতত চলিব লাগে, তেতিয়াহে শ্ৰেষ্ঠ হ'ব পাৰিব। মাতা-পিতায়ে শ্ৰেষ্ঠ হ'বৰ বাবে কিমান ভালদৰে ধাৰণা কৰে, সকলো সন্তানক পঢ়ায়। মুৰুলী সকলো সন্তানৰ ওচৰলৈ যায়। এওঁলোকৰ পাৰ্ট হৈছে পঢ়োৱা। কিছুমান এনেকুৱা সন্তান আছে যিসকলে মা-পিতাতকৈ ভালদৰে পঢ়ায়। শিৱবাবাৰ কথা উচ্চ। কিন্তু এই সময়ত মাম্মা বাবাতকৈ হুচিয়াৰ সন্তান আছে। হয়তো কোনোবা সম্পূৰ্ণ হোৱা নাই। কিবা নহয় কিবা কাটা লাগি থাকে, মায়াই আক্ৰমণ কৰি থাকে। আত্মাৰূপী চাকিত বতাহ লাগি থাকে। যিমানে জ্ঞান আৰু যোগত থাকিবা সেই ঘিৰে তোমালোকৰ চাকি জ্বলি থাকিব। কিছুমান চাকিত ঘি কমি যায়, তেতিয়া পোহৰ কম হৈ যায়। কিছুমান চাকি বহুত ভালদৰে জ্বলি থাকে। আত্মাৰূপী চাকিতে বতাহ লাগে। বতাহতো লাগিবই, বাবাই কয় – এক নম্বৰ অনুভৱী ময়েই। শক্তিশালীৰ ওচৰত মায়াক শক্তিশালী হৈয়ে যুঁজিব।

পিতাই বুজাইছে – হে আত্মাৰূপী চাকিবোৰ এনেকুৱা ধুমুহা আহিবই, কিন্তু কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কোনো পাপ কৰ্ম কৰিব নালাগে। কোনোবাই কিবা ক'লে এখন কাণেৰে শুনি আনখনেৰে উলিয়াই দিব লাগে, এনে অভ্যাস কৰিব নালাগে। ক্ৰোধে মানুহৰ সত্যনাশ কৰি দিয়ে। এয়াও ডাঙৰ পৰীক্ষা আহে। ক্ৰোধৰূপী ভূত আহি দৰ্জাত টুকুৰিয়াই, চাই ভৌ ভৌ কৰি আছে। যদি কোনোবাই ভৌ ভৌ কৰাত লাগি যায় তেতিয়া চাকি নুমাই যায়। মায়াই সকলোৰে পৰীক্ষা লয়। বুজা যায় এওঁৰ ক্ৰোধ নাছিলেই। এতিয়া এওঁৰ ক্ৰোধ আহি গ'ল। বাবাৰ ওচৰলৈ বহুত ভাল ভাল সন্তান আহিছিল, মায়াক ধুমুহা সহ্য কৰিব নোৱাৰি বাগৰি পৰিল। কোৱা হয় ভাগ্য। আমি পৰীক্ষাত টিকি থাকিব নোৱাৰিলো। সন্তানসকলে হনুমানৰ দৰে অচল হৈ থাকিব লাগে। এয়া এটা উদাহৰণহে। বাকী কোনো হনুমান নাছিল। তোমালোক সন্তানসকলৰ ভিতৰত আনন্দৰ নাগাৰা বাজি থাকিব লাগে। সৰ্বশক্তিমান বাবাৰ লগত যোগ ৰাখিলে নিজে নিজে সহায় পোৱা যাব। কোনো অস্ত্ৰৰ শক্তি নলয়। বাবাই সকলো যুক্তি শিকায়। পিতাক স্মৰণ কৰা। সকলো বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। ক্ৰোধৰো প্ৰকাৰ আছে। কামৰূপী ভূত বহুত বেয়া। কামৰূপী ভূত পুনৰ যেন কাৰো ওচৰত প্ৰৱেশ নকৰে। তাক যোগবলেৰে উলিয়াই দিব লাগে। যোগৰ দ্বাৰা ক্ৰোধৰ ভূতকো উলিয়াব লাগে। বাৰে বাৰে দৰ্জাত খটখটাই। ক'ৰবাত সুৰুঙা দেখিলে সোমাই যায়। এই ৫ জন চোৰে ভিতৰত বহুত ঘাটি কৰি দিয়ে। আমি কিমান ধনী আছিলো! ৫ বিকাৰে কিমান দৰিদ্ৰ কৰি দিলে। সকলোতকৈ ডাঙৰ চৰ্দাৰ হৈছে কাম, দ্বিতীয় নম্বৰত ক্ৰোধ। কাম হৈছে ল'ৰা ৰজা। বৰ মক্ষিলতহে পিছ এৰে। বহুত ডাঙৰ শত্ৰু, বহুত বিৰক্ত কৰে। বেচেৰী অবলাসকলে কিমান মাৰ খায়। তেওঁলোকৰ কাকূতি শুনা নাযায়। এই কাকূতি কেৱল এজন পিতায়ে শুনে। কিন্তু সঁচা যিজন হ'ব তেওঁৰহে শুনিব। মিছলীয়াসকলৰ নহয়। এই বিকাৰে একেবাৰে লেতেৰা বনাই দিয়ে। ক্ৰোধৰ বেমাৰ উথলি আহিলে নিজৰো সত্যনাশ কৰি দিয়ে। আনৰো খোৰাক (nurishment) বন্ধ হৈ যায়। কাজিয়া হৈ যায়। তেতিয়া তেওঁলোকে পিতাৰ পৰা যি খোৰাক ল'বলৈ আহিছে সেয়া বন্ধ হৈ যায়। তেওঁলোকৰ ওচৰত বন্ধন আহি যায়। সেয়ে তেওঁলোকৰ ভৱিষ্যতৰ অবিনাশী জন্ম-জন্মান্তৰৰ জীৱিকা বন্ধ হৈ যায়। এনেকৈ যিসকলে পৰমাত্মাৰ পৰা সম্পত্তি লোৱাত বিঘ্নিত কৰে তেওঁৰ ওপৰত কিমান পাপ হয়। সেই কথা নুশুধিবা। সেয়া যেনেকৈ নিজৰ ওপৰত কৃপা কৰাৰ সলনি অভিষাপ দিলে। বিশ্বাসঘাতক হৈ যায়, তেতিয়া কিমানৰ লোকচান কৰে। ভৱিষ্যতে হীৰা তুল্য জীৱন বনোৱাত বাধা আহে। সেয়েহে পিতাই কয় – মহাপাপী, মহামূৰ্খ, দুৰ্ভগীয়া চোৱা যদি ইয়াতে চোৱা। কোনোবাই বাতৰি কাকতত ওলট-পালট লিখি দিলে বেচেৰী মাতাসকলৰ ওপৰত কিমান বিপদ আহি যায়। জনাৰ পিছতো আৰু কিবা ভুল কৰিলে তেওঁৰ ওপৰত কিমান মাৰ পৰিব! পিতাই কয় – কোনেও এনেকুৱা কাম নকৰিবা যাৰ দ্বাৰা বিশ্বাসঘাতক হৈ যোৱা আৰু অবলাৰ ওপৰত অত্যাচাৰ হয়। তেওঁক বীৰ পুৰুষ (furious) বুলি কোৱা হয়। মূৰত ৰক্তৰ চাপ উঠি যায়, তেতিয়াই তৰোৱাল উঠাই মাৰিবলৈ উঠি যায়। পিছত তেওঁলোকক ফাঁচি কাঠত ওলোমাই। কাৰোবাৰ খঙৰ ভূত আহিলে কিমানৰ জীৱিকা বন্ধ কৰি দিয়ে। পিতাই কয় – এইসকলৰ বাবেও বহুত কঢ়া শাস্তি হয়। যিসকলে বিশ্বাসঘাতক হৈ বিঘ্নিত কৰে তেওঁলোকৰ ওপৰতো বহুত শাস্তি হয়। উঠিব পাৰিলে স্বৰ্গৰ সুখ পাৰা, সৰি পৰিলে হাড়-মূৰ সকলো ভাঙিব অথবা বৈকুণ্ঠৰ মালিক নহ'লে চাকৰ। এনে কাম যিয়ে কৰিব তেওঁ সিমানেই পাপ আত্মা হ'ব। বহুতকে দুখ দিয়াৰ নিমিত্ত হৈ যায়।

বাবাৰ পুতৌ হয়। মাতৃসকলৰ সন্মান ৰাখিব লাগে। বন্দে মাতৰম্ গোৱা হয়। বাবাই আহি জ্ঞানৰ কলহ মাতৃসকলক দিছে। তেওঁলোকৰ ওপৰত অত্যাচাৰ বহুত হয়। সেয়েহে কল্পৰ পিছত পুনৰ লগ পোৱা সন্তানসকলে সহায়ক হোৱা উচিত। যদি কোনোবাই সহায়ক হোৱাৰ সলনি উল্টা কাম কৰে, তেতিয়া কিমান লোকচান হৈ যাব। বহুত ভাল সন্তান হ'ব লাগে। অসুৰক দেৱতা বনাব লাগে।

বাবাই জীয়াই জীয়াই তোমালোকৰ নতুন চিত্ৰ বনায়। চিত্ৰকৰসকলে চিত্ৰ বনায় নহয়নে। যিসকলে বহুত ভাল বনাই তেওঁলোকে পুৰস্কাৰ পায়। এয়া পিতাই কয় – জ্ঞান আৰু যোগবলৰ দ্বাৰা মই তোমালোকৰ এনেকুৱা চিত্ৰ বনাই আছো যি তোমালোকে এই শৰীৰ এৰাৰ পিছত একেবাৰে উত্তম শৰীৰ পাই যাব। তেতিয়া মানুহৰ পৰা দেৱতা হৈ যাব। জ্ঞান যোগবলৰ দ্বাৰা তোমালোকে কিমান বগা হৈ যোৱা। বাবাৰ নিচিনা প্ৰথম শ্ৰেণীৰ কাৰিকৰ কোনো হ'ব নোৱাৰে। মানুহৰ পৰা দেৱতা বনোৱা এয়া পিতাৰে কাম। এয়া হৈছে এক নম্বৰ সেৱা যাৰ দ্বাৰা গোটেই পৰিৱৰ্তন হয়। সেই মিঠা দেউতাক কোনেও নাজানে। সৰ্বব্যাপী বুলি কৈ দিয়ে। মানুহৰ বুদ্ধিত এয়াও নাই যে এয়া নৰক পতিত দুনীয়া। এয়া কেৱল তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে। ডাঙৰ ডাঙৰ কৌটিপতি সকলোৰে ধন মাটিত মিহলি হৈ যাব। আজিকালি ডাঙৰ ডাঙৰ মানুহবোৰকো মাৰি থাকে। শত্ৰুতা বেছি হৈ গ'লে তাৰ কথাই নক'বা। বহুত বেয়া সময় আহিব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে ভৱিষ্যতৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। মায়াই একেবাৰে মুখ ঘূৰাই দিয়ে, সেইবাবে বহুত চম্ভাল কৰিব লাগে। যিমান পাৰি আনন্দেৰে বাবাক মনত কৰিব লাগে। আমি পিতাৰ পৰা পুনৰ ২১ জন্মৰ বাবে সুখৰ সম্পত্তি লৈ আছো। পিতাক মনত কৰিলে সুখ হ'ব। এই চকুৰে মহল আদি দেখিলে সুখ অনুভৱ হয়। তোমালোকে দিব্য দৃষ্টিৰে অথবা জ্ঞানৰ তৃতীয় চকুৰে জানিছা যে আমি পিতাৰ পৰা সদায় সুখী হোৱা সম্পত্তি লৈ আছো। যদি পিতাৰ মতত চলিছো তেতিয়াহে। পিতাই সাৱধান কৰাই থাকে – সন্তানসকল শ্ৰীমতৰ আধাৰত বহুত মিঠা হোৱা, চুপ (মনে মনে) থাকা আৰু পিতাক মনত কৰা।

তোমালোক সন্তানসকলৰ দৰে সৌভাগ্যশালী এই সৃষ্টিত আৰু কোনো নাই। তোমালোকে স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা। তাত বহুত সুখ থাকে। এয়াও জানিছা ৰাজযোগ তেওঁলোকে শিকিব যিসকলে কল্পৰ আগতে শিকিছিল। তোমালোকে দেখিছা পাণ্ডাসকলে সেৱা কৰি ফুলবোৰক বা কলিবোৰক বাগিচাৰ মালিকৰ ওচৰলৈ লৈ যায়। পিছত তেওঁলোকে সেৱাৰ ধন্যবাদ পায়। জ্ঞান বহুত সহজ। এই জীৱনক বহুত মূল্যবান বুলি কোৱা হয়। পাথৰৰ পৰা হীৰা, দুখীয়াৰ পৰা ধনী হৈ যায়। গোৱাও হয় – অতীন্দ্ৰিয় সুখময় জীৱন গোপ গোপীসকলক সোধা। কোনসকল গোপ গোপী? যেনেকৈ বাবাই শুনাই এয়া হৈছে ডাঙৰ লটাৰি। পিতা হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা, তেনেহ'লে পিতা আৰু স্বৰ্গক মনত কৰা বহুত সহজ। বিশ্বৰ মালিক হোৱা কম কথা নেকি। তাত অন্য কোনো ধৰ্ম নাথাকিব। সন্তানসকলে জানি গৈছে যে আমি আধাকল্প বহুত প্ৰকাৰৰ দুখ দেখিছো। এতিয়া বহুত ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰা উচিত। এই দুনীয়াত কোনেও সুখী হ'ব নোৱাৰে। তাত সকলোৱে সুখী হ'ব। এনেকুৱা সুখৰ ৰাজ্যত উচ্চ পদ পোৱাটো মজাৰ কথা। বক্সিঙত বাৰে বাৰে থাপ্পৰ খাই বাগৰি যাব নালাগে। বিকাৰত গ'লে একদম জোৰেৰে আঘাট লাগি যায়। ক্ৰোধ বহুত বেয়া। বাৰে বাৰে আঘাট খাব নালাগে, নহ'লে বাগৰি পৰিবা। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) এনে কোনো কৰ্ম নকৰিবা যি নিজৰ ওপৰত কৃপাৰ সলনি অভিশাপ হৈ যায়। যিকোনো ভূতৰ বশৱৰ্তী হৈ কেতিয়াও বিশ্বাসঘাতক হ'ব নালাগে।
- (2) শ্ৰীমতৰ আধাৰত বহুত মিঠা হ'ব লাগে, চুপ (মনে মনে) থাকিব লাগে। বহুত মিঠা স্বভাৱত কথা ক'ব লাগে। কেতিয়াও কাম বা ক্ৰোধৰ বশীভূত হ'ব নালাগে।

***বৰদান:-** একোৱেই নতুন নহয় (nothing new) এইটো স্মৃতিৰ দ্বাৰা সকলো প্ৰশ্ন সমাধা কৰি বিন্দু লগাওঁতা অচল-অটল হোৱা।

যিকোনো কথা হ'লে তোমালোক সন্তানসকলৰ এইটো জ্ঞান আছে যে একোৱেই নতুন নহয়, প্ৰতিটো দৃশ্য বহুত বাৰ পুনৰাবৃত্তি কৰিছে। একোৱেই নতুন নহয় এইটো স্মৃতিৰ দ্বাৰা কেতিয়াও অস্থিৰতা আহিব নোৱাৰে, সদায় অচল অটল হৈ থাকিব। কোনো নতুন কথা হ'লে আচৰিতভাবে মুখেৰে ওলাই এয়া কি, এনেকুৱা হয় নেকি? কিন্তু একোৱেই নতুন নহয়, তেতিয়া 'কি', 'কিয়' এইবোৰ প্ৰশ্ন নাথাকে, যতি (full stop) লাগি যায়। এনেকৈ প্ৰতিটো দৃশ্য দেখি বিন্দু লগাই যোৱা, তেতিয়া হয়-হয় কৰাৰ সলনি বাহ-বাহ গীত গাই থাকিব।

***শ্লোগান:-** সুখদাতা পিতাৰ সুখ স্বৰূপ সন্তান হৈ থাকা, তেতিয়া দুখৰ টো আহিব নোৱাৰে।

!!ওম্ শান্তি!!
